

maner rent faktisk virker, har ikke kunnet dokumenteres gennem henvendelser til myndighederne.

Således har to spørgsmål om forskellige behandlingsformers effekt ikke vist sig at kunne besvares. I spørgsmål nr. S 1263 (folketingsåret 1992-93) blev sundhedsministeren bedt om at give et skøn over, hvor mange narkomaner (såvel i absolut antal, procentvis af indskrevne på afvænningsprogrammet med metadon som procentvis af samtlige narkomaner) der gennemgår og afslutter en nedtrapningsperiode med metadon med det resultat, at de bliver stofrie og kan fungere normalt i samfundet.

Ministeren svarede: »Der eksisterer hverken på centralt eller amtskommunalt niveau statistiske oplysninger, der giver mulighed for at besvare det stillede spørgsmål.«

Og i spørgsmål nr. S 1264 (folketingsåret 1992-93) blev sundhedsministeren bedt om at give en skønnet oversigt over antallet af narkomaner, der gennem andre behandlinger end metadonbehandling, alternativt uden behandling, opnår stoffrihed.

Igen måtte ministeren svare: »Af de seneste tal fra Sundhedsstyrelsen (»Alkohol- og narkotikamisbruket 1990-1991«) fremgår det, at der i 1991 var 3.821 stofmisbrugere i behandling på amternes behandlingsinstitutioner. Der foreligger ikke oplysninger, der kan belyse varigheden, kvaliteten eller effekten af behandlingen nærmere.

Der eksisterer således hverken på centralt eller amtskommunalt plan statistiske oplysninger, der giver grundlag for at foretage et kvalificeret skøn over antallet af stofmisbrugere, der gennem andre behandlingsformer end metadonbehandling, alternativt uden behandling, opnår stoffrihed.«

Oplysningerne og ikke mindst beviserne for behandlingsformernes effektivitet mangler stadig en hel del for at kunne udgøre et reelt grundlag for politiske beslutninger.

Samtidig har det voldsomme misbrug vist sig at ramme mange flere end narkomanerne selv, nemlig gennem følgekriminalitet. Internationale erfaringer og statistikker giver grundlag for en forsigtig beregning af danske kriminelle forhold. En forsigtig beregning viser, at narkomanernes kriminalitet omfatter flere hundrede tusinde forhold om året, der alle sammen rammer almindelige mennesker. Og her taler vi »kun« om volds- og berigelseskriminalitet.

En stiknarkoman skal normalt have narkotika for mindst 2.000 kr. om dagen, hvilket en bistandshjælp selvsagt ikke kan finansiere, hvorfor narkomanerne er tvunget ud i kriminalitet, hovedsagelig volds- og berigelseskriminalitet, hvilket går ud over en lang

række uskyldige mennesker, som enten får bestjålet deres hjem eller er udsat for røveri på gaden.

Hvis en narkoman ikke har heldet til at stjæle kontante penge, er han/hun nødt til at stjæle noget andet, som han/hun kan sælge. På det sorte marked er kosterne imidlertid ikke så meget værd som kosternes egentlige værdi. Ofte får en narkoman ikke mere end 20 pct. af kosternes reelle pris. Narkomaner, der er nødsaget til at stjæle ting, skal således stjæle for omkring 10.000 kr. om dagen for at finansiere deres daglige narkobehov.

Man er således nødt til at stoppe narkomanernes kriminelle adfærd på en anden måde, og det gøres bedst ved at fjerne deres behov for narko, det vil sige at lade dem gå i behandling med henblik på afvænnning.

Indtrykket bekræftes af justitsministerens svar på spørgsmål nr. S 1402 (folketingsåret 1992-93), hvor ministeren anmodes om at give et skøn over den samlede berigelseskriminalitet som følge af narkomaners bestræbelser for at få dækket deres behov.

I svaret skriver justitsministeren: »... erfaringerne fra det almindelige politimæssige arbejde blandt kriminelle narkotikamisbrugere længe har vist, at der er en klar sammenhæng mellem narkotikamisbrug og anden kriminalitet, herunder specielt berigelseskriminalitet, og at denne kriminalitet da typisk begås af stofmisbrugere, der skal finansiere et narkotikaforbrug.

Som det videre fremgår af ovennævnte besvarelse, fører politiet imidlertid ikke statistik over, i hvilket omfang den registrerede berigelseskriminalitet er begået af narkotikamisbrugere, ligesom der kun i meget begrænset omfang er foretaget systematiske undersøgelser af forbindelsen mellem berigelseskriminalitet og forbrug af narkotika.

Justitsministeriet er derfor ikke i stand til mere præcist at skønne over, hvor stor en del af berigelseskriminaliteten der begås af stofmisbrugere til dækning af udgifterne ved forbruget af narkotika.

Justitsministeriet kan for så vidt angår anmodningen om at udarbejde en samlet oversigt over de undersøgelser, der i enkelte politikredse har været foretaget med henblik på at belyse, hvor stor en procentdel af f.eks. den i politikredsen begåede berigelseskriminalitet der kan antages at hidrøre fra narkotikamisbrugere, oplyse, at man er bekendt med, at Århus Politi i 1982 og 1987 samt i perioden 1988-92 har foretaget sådanne undersøgelser.«

Der føres imidlertid ikke en omfattende endsigende dækkende statistik over forholdene.

I svaret på spørgsmål nr. S 1247 (folketingsåret 1992-93) til justitsministeren, der blev bedt om at op-